

det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgfreds (M. Klausen). Jeg skal som sagt gøre det ganske kort, da jeg er fuldstændig enig med den ærede fungerende Formand i, at det ærede Medlem kom lovlig langt bort fra Sagen. Naar det ærede Medlem tillader sig her at fremjætte den Udtalelse, at jeg ikke tør eller kan være med til at stemme for Retsættelserne paa de militære Budgetter, saa er han i en fuldstændig Bildefarelse. Jeg har jo i Gaar erklæret, at jeg stemmer for Flertallets Forslag, der gaar ud paa bethdeligt at reducere de militære Budgetter. Det ærede Medlem mente, at jeg var bunden, ikke blot fordi jeg var Synbo — thi Synboerne, sagde han, ere noget krigslystne — men ganske særlig, fordi jeg havde sagt A, maatte jeg ogsaa sige B, idet jeg havde været med til at stemme for de to Hærløve, der ere vedtagne i den sidste Menneskealder. Jeg skal gøre det ærede Medlem opmærksomt paa, at Hovedgrunden til, at Udgifterne til Militærvæsenet vare i saa stærk Stigning efter Hærløven af 1880, var hovedsagelig den, som den ærede Ordfører allerede i Gaar gjorde ham opmærksom paa, nemlig at Befolkningens stærke Stigen medførte, at Rekrutternes Antal Aar for Aar blev større. Derfor har jeg været med til at sætte en Stopper, idet jeg har været med til at vedtage en Hærløv, hvorefter Rekrutmassen bliver den samme Aar efter Aar, uanset Stigningen i Befolkningens Antal. Jeg tror, at det ærede Medlem maa være taknemmelig for, at vi have faaet den sidste vedtagne Hærløv, thi er der noget, der virker, at vi nu kunne foretage en Nedgang i Militæruddgifterne, er det sikkert i Kraft af den Hærløv, som sidst blev vedtagen. Naar det ærede Medlem rettede en Bebrejdelse imod mig, fordi jeg i sin Tid havde været med til at slutte Forliget, saa vil jeg spørge ham, hvorledes han tror, det vilde have set ud med de militære Budgetter her i Landet, dersom vi endnu havde levet under Provisoriet. De havde sikkert haft et andet Udseende. Det ærede Medlem vilde bebrejde mig, at jeg ikke havde fulgt ham til Ksøns, da han holdt Møde der. Jeg skal gøre det ærede Medlem opmærksomt paa, at hvert Aar, naar Rigsdagen er sluttet, holder jeg en Række Vælgermøder, og saa kan det ærede Medlem ligesom Andre, der have Væst, komme til Stede. Men jeg ønsker ikke at danse efter Socialdemokratiets Bibe, hver Gang det lyster det at indvarsle til et Møde. Det ærede Medlem maa ikke leve i den Tro, at jeg har en saadan Stræl for ham, at jeg ikke tør jarnles med ham. Det er en Overdrivelse. Men i øvrigt forstaar

jeg ikke, hvorfor det ærede Medlem stadig retter sine Bebrejdelser mod de moderate, fordi de ikke støtte ham i de Forslag, han stiller til en Reduktion paa de militære Budgetter. Det er ikke os alene, der ikke følge ham; endogaa de, han endnu betegner med Navnet Venstre, ville jo heller ikke følge det ærede Medlem. Jeg forstaar ikke, hvad det er, der har bevirket den Forandring, der er sket med det ærede Medlem og hans Venners Optraeden i Aar; thi der er en betydelig Forskel. I Fjor opraadte det ærede Medlem og hans Venner meget brøstigt over for Flertallets Medlemmer og bebrejdede dem, at de havde svigtet deres Ord til Vælgerne, fordi de vare gaaede ind paa en hel Række militære Bevillinger, blandt andet ogsaa de 40,000 til Kjøbenhavns Befæstnings Vedligeholdelse. I Aar har det ærede Medlem ikke et bebrejvende Ord til sine Venner i saa Henseende. Man ser jo endogaa, at det Forslag, som det ærede Medlem for Langeland (Guldbrandsen) har taget op i Aar, nemlig at stryge de 40,000 Kr., vækker saa Lidens Opstigt i denne Sal, at Ordføreren end ikke værdiger dette Forslag en Stavelse. Men hvad er der da sket, siden det ærede Medlem i Aar er saa om overfor de saakaldte radikale, medens han stadig retter sine Angreb paa de moderate? Er det fordi Socialdemokratiet, for at bruge det ærede Medlems eget Udtryk, i Fremtiden vil bære Slæbet for de radikale?

J. Sage: Jeg skal kun rette et Par Ord til det ærede Medlem for Ribe Amts 3dje Valgfreds (Bust). Det er en nem Maade at komme uden om Diskussionen ved at føre Krigen med Paastande, der ikke ere blevne fremførte. Naar har jeg eller andre paastaet, at Ansvar for de tidligere Ulykker har ligget specielt hos Venstrepartiet eller hos det ærede Medlem eller hos Bønderne — som han udtrykte sig — ganske i Umindelighed? Derom kan der selvfølgelig ikke være Tale. Men for Resten kan man bemærke, at saadanne Ulykker er hele Folket i Reglen ansvarligt for. Det er ingenlunde de styrende og ledende, der alene have Ansvar. Naar man taler om Ulykkerne i 1864 og om de mulig begaaede Fejl, da skal jeg ikke komme ind derpaa; den nationale Bevægelse mellem 1848 og 64 var i øvrigt baaret af Folkestemningen, som gif forud, og hvori Bønderne toge Del, lige saa vel som andre Samfundsklasser. Hvad Nutiden angaar, er det imidlertid utvivlsomt, at Befolkningen nu har en stor Del af Ansvar for en stor Del af Styrelsen af Landets Anliggender og Bevillingsmyndighed, hvad det